

Б 4671

1930

кн. 2

СКИ УРОЦИ

до 28 юний 1930 г.

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ

19.30

№ 1377

СТАРОЗАВЕТНИ

Пров. 1957 г.

ОПИТНОСТИ

Дарбитѣ отъ 28 юний (13 сѣбота) сѣ опре-
дѣлени за източна и западна Африка.

ХРИСТИЯНСКО АДВЕНТНО ОБЩЕСТВО

Солунска 49 — София.

Цена 8 лв.

122851

Добавки.

„Викътъ за срѣдства за напредъка на дѣлото на истината никога не ще бжде по-належащъ, отколкото сега. Нашитѣ пари никога не ще сторятъ по-голѣмо добро, отколкото по настоящемъ.“
„Testimonies“, томъ 4, стр. 81.

* * *

„Ако Светитѣ Писания биваха изучавани и следвани, християнинътъ щѣше да бжде способенъ да посрѣща разярения врагъ; но Божието Слово е пренебрегвано, и нещастие и поражение следватъ.“ — „Testimonies“, томъ 4, стр. 45, 46.

* * *

„Богъ отбелязва и помни всѣко дѣло на щедростъ отъ страна на неговитѣ светии.“ — „Testimonies“, томъ 4, стр. 76.

* * *

„Не е достатъчно да знаемъ, че другитѣ сж учили или поучавали отъ Библията. Всѣки единъ ще трѣбва да даде въ сжда смѣтка на Бога за себе си и всѣки ще трѣбва сега да научи за себе си, що е истина.“ — „Education“, стр. 188.

* * *

„Всѣко дѣло на себеотрицание усилва духа на благотворителностъ въ сърдцето на дарителя, и го приближава по-близо до Онзи, който бѣше богатъ, но заради насъ стана беденъ, та чрезъ неговата сиромашия да обогатѣемъ ние.“ — „The Acts of the Apostles“, стр. 341.

Означение на съкращенията

Р. Р. — книгата „Патриарси и пророци“ отъ с. Вайтъ на английски.

Р. К. — книгата „Пророци и царе“ отъ с. Вайтъ на английски.

1 Урокъ. — 5. Априлъ 1930 г.

Едно предпазване отъ непослушание.

Ржководна мисъл: 1. Царе 15:22.

Въведение: Саулъ не можа да устои на изпита при трудното положение въ Галгалъ и оскверни Божи-ята служба; но неговитѣ грѣшки все още можеха да се поправятъ, и Господъ искаше да му даде другъ случай, за да го научи на безусловна вѣра въ неговото слово и послушание спрямо сжщото. . .

Самуилъ дойде при царя и му предаде словото Господне. За да види царътъ, колко важно бѣше да изпълни заповѣдта, Самуилъ му обясни добре, че говори по божествена поржчка, отъ страна на сжщия авторитетъ, който бѣше призовалъ Саула на трона."

Въпроси.

1. Каква поржчка получи Саулъ относно амаличанитѣ, следъ като бѣше ржкоположенъ за царъ надъ израиля? 1. Царе 15:1—3.

Забележка. — Амаличанитѣ бѣха единъ силенъ народъ, който живѣеше въ Арабия, между Мъртвото и Червено морета. Тѣ бѣха номади и живѣеха въ пещери или палатки. Едва израилскиятъ народъ бѣше преминалъ презъ Червеното море, той бѣше нападнатъ отъ амаличанитѣ безъ всѣкакъвъ поводъ. Затова Богъ реши да унищожи амаличанитѣ. (Изходъ 17:14.)

„Изпълнението на тази присжда бѣ отложено за около четиристотинъ години; но амаличанитѣ не се върнаха отъ грѣховетъ си. Господъ знаеше, че този безбоженъ народъ щѣше да унищожи неговия народъ и вѣрата въ него, живия Богъ на земята, ако би му било

възможно. Но сега бѣше дошло времето да се изпълни тази тѣй за дълго отложена присжда.“ (Р. Р., 637.)

2. Колко мжже повика Саулъ, за да нападне амаличанитѣ? Ст. 4. Кого посѣветва той да се отдѣли отъ амаличанитѣ? Ст. 5. 6, първ. ч. По какви причини бѣ взета тази предпазителна мѣрка? Ст. 6, посл. ч.

Забележка. — „Но докато Богъ отплащаше съ справедливостъ, той мислѣше и за милостъ. Амаличанитѣ трѣбваше да бждатъ унищожени, напротивъ, кенейцитѣ, които живѣха между тѣхъ, трѣбваше да бждатъ запазени. Макаръ че тѣзи хора не бѣха съвсемъ свободни отъ идолупоклонство, тѣ все пакъ почитаха Бога и бѣха приятелски настроени къмъ израиля. Отъ това племе произхождаше и Мойсеевиятъ тестъ Иоторъ, който придружаваше израилтянитѣ въ пжтешествието имъ презъ пустинята, и благодарение на това, че познаваше страната, имъ бѣше направилъ голѣми услуги.“ (Р. Р., 637.)

3. Какъвъ бѣше изходътъ отъ стражението? Ст. 7. Кому бѣ запазенъ животътъ? Коя часть отъ плячката запазиха? Ст. 8. 9.

4. Какво каза Господъ сщцевременно на Самуила? Ст. 10. 11, първ. ч. Какво впечатление направи тази вестъ на пророка? Ст. 11, посл. ч.

5. Съ какви думи поздрави Саулъ пророкъ Самуила, когато го посрещна? Ст. 13.

6. Какъвъ въпросъ зададе Самуилъ? Ст. 14. Какво извинение представи Саулъ за непослушанието си спрямо Божията заповѣдь? Ст. 15.

7. Отъ кого бѣше получилъ Самуилъ една вестъ за Саула? Ст. 16.

8. Какъвъ бѣше Саулъ още, когато бѣше помазанъ за царъ? Ст. 17. Какво му бѣше заповѣдалъ Богъ? Ст. 18. Какъвъ въпросъ зададе Самуилъ? Ст. 19.

9. Какво възражение направи Саулъ ? Ст. 20. Върху кого се опита той да стовари отговорността за запазването на овцитѣ и добитъка ? Ст. 21.

10. Съ какъвъ въпросъ отговори Самуилъ ? Ст. 22, първ. ч. Съ какво заключение ? Ст. 22, посл. ч.

Забележка. — „Когато Саулъ, престѣпилъ явно Божията заповѣдь, поиска да принесе жертва отъ онова, което Богъ бѣше осѣдилъ на гибель, съ това той показва своето явно презрение спрямо божествения авторитетъ. Такова богослужение щѣше да бѣде едно оскърбление за небото. Но колко мнозина постѣпватъ сѣщо като Саула, като повтарятъ неговия грѣхъ, заедно съ последицитѣ му ! Докато се отказватъ да вѣрватъ въ нѣкои отъ Божиитѣ изисквания и да ги изпълняватъ, тѣ настояватъ да служатъ на Бога чрезъ външнитѣ форми на богослужението си. Но Божиятъ Духъ не отговаря на такава служба. Колкото и ревностни да сѣ тѣ въ изпълнението на религиознитѣ церемонии, Господъ все пакъ не може да ги приеме, ако продължаватъ съзнателно да престѣпватъ макаръ и една отъ неговитѣ заповѣди.“ (Р. Р. 643. 644.)

11. Съ какво сѣ сравнени непослушанието и упорството ? Ст. 23, първ. ч. Каква трѣбваше да бѣде последицата отъ Сауловото непослушание ? Ст. 23, посл. ч.

12. Какъ посрещна сега Саулъ тази присѣда ? Ст. 24, 25.

Забележка. — „Изплашенъ отъ укора на пророка, Саулъ призна своето съгрѣшение, което по-рано тѣй упорито отказваше ; но той продължаваше да стоварва вината върху народа, като обясняваше, че е съгрѣшилъ отъ страхъ предъ тѣхъ.“

Не бѣше болка поради грѣха, а страхъ отъ неговитѣ последици, което накара израилския царъ да проси прощение отъ Самуила : „Сега, прочее, прости, моля, съ-

грѣшението ми, и върни се съ мене, за да се поклоня Господу.“ Ако Саулъ чувствуваше истинско разкаяние, той щѣше да изповѣда публично грѣха си; но неговата най-голѣма грижа бѣ, да си запази авторитета и върността на народа. Той молѣше за честъта, Самуилъ да отиде съ него, само за да засили личния си авторитетъ предъ народа.“ (Р. Р., 660.)

13. Защо Самуилъ не искаш еда отиде съ Саула, когато този го помоли за това? Ст. 26. Какво стана? Ст. 27.

14. Какво пророчество изрече тогава Самуилъ? Ст. 28, 29.

15. Какво призна Саулъ? Ст. 30, първ. ч. Коя Саулова молба удоволетвори най-после Самуилъ? Ст. 30, посл. ч. 31.

Забележка. — „Саулъ бѣше обезпокоенъ повече отъ раздѣлението съ Самуила, отколкото отъ Божието неодобрение. Той знаеше, че народътъ се довъряваше повече на пророка, отколкото на него. Саулъ виждаше, че ако нѣкой другъ бждѣше помазанъ по Божия заповѣдь за царь, нему щѣше да бжде невъзможно да запази авторитета си и занаяпредъ. Той се опасяваше отъ неизбеженъ бунтъ, въ случай, че Самуилъ напълно го изоставѣше. Саулъ молѣше пророка, да го почете предъ старейшинитъ и народа, като участвува заедно съ него публично на богослужението. По Божия заповѣдь Самуилъ отстъпи на молбата на царя, за да не се даде поводъ за възстание. Но той остана само като нѣмъ свидетелъ на богослужението.“ (Р. Р., 641.)

16. Коя Божия поръчка изпълни Самуилъ? Ст. 32, 33.

17. Кжде отиде Самуилъ? Стихъ 34. Какво чувствуваше Самуилъ за Саула? Какво становище зае Господъ спрямо Саула? Ст. 35.

18. Какво предупреждение ни се дава въ този урокъ?

Забележка. — „Опасно нѣщо е, да отхвърляме наставленията и предупрежденията на Словото или Духа Божий. Подобно на Саула, мнозина се отдаватъ на искушението, докато най-после ослѣпѣятъ за истинския характеръ на грѣха. Тѣ си въобразяватъ, че иматъ една добра целъ предъ очитѣ си и не сж извършили нищо неправо, като сж се отклонили отъ изискванията на Господа. Тѣй тѣ се съпротивляватъ на Духа на благодатъта, докато най-после престанатъ да чуватъ неговия гласъ и бждатъ изоставени на заблудитѣ, които сж си избрали.“ (Р. Р. 645.)

2. Урокъ — 12. Априлъ 1930 г.

Саулъ бива отхвърленъ, а Давидъ ржкоположенъ за царъ.

Ржководна мисълъ : Псаломъ 15 : 17.

Въведение : Все пакъ Господъ не изостави Саула самъ на себе си, следъ като му повѣри отговорността за царството. Той изпрати Светия Духъ върху Саула, за да му показва, колко слабъ бѣше той и колко много се нуждаеше отъ божествената помощъ, и ако Саулъ се бѣше изоставилъ на Бога, Господъ щѣше да бжде съ него. Докато той подчиняваше волята си на Божията воля, докато се оставяше да бжде ржководенъ отъ Неговия Духъ, Богъ можеше да увѣнчава съ успѣхъ старанията му. Но когато Саулъ предпочете да действува независимо отъ Бога, Господъ не можеше да бжде повече неговъ водачъ и бѣше принуденъ да го отстрани. И тогава той призова на трона „единъ мжжъ по сърдцето си“ ; това не бѣше единъ безпогрѣшенъ въ характера си човѣкъ, но единъ, който вмѣсто да уповава на себе си, се изоставяше напълно на Бога и на ржководството

на Неговия Духъ ; който когато съгрѣшеше, се подчиняваше на укора и наказанието.“ (РР. 654, 646.)

Въпроси :

1. Какво впечатление направи на Самуила Сауловото непослушание ? Какво бѣше решилъ Богъ за Саула ? Какво бѣ заповѣдано на Самуила ? 1. Царе 16 : 1.

2. Какъ трѣбваше при това да постъпи Самуилъ, за да не бжде убитъ отъ Саула ? Ст. 2, 3. Какво стана, когато Самуилъ дойде въ Витлеемъ ? Ст. 4, 5.

3. На кого се спрѣ Самуиловиятъ погледъ, когато Йесей се яви заедно съ синоветѣ си на жертвоприношението ? Ст. 6. Отъ кой божественъ принципъ трѣбва да се ръководи човѣкъ при присъдата си за нѣкого ? Ст. 7.

Забележка. „Никаква външна красота не може да направи едно сърдце приятно на Господа. Мъдростъта и превъзходството, които се изразяватъ въ характера и обноситѣ, показватъ истинската красота на човѣка ; вътрешната стойностъ, превъзходството на сърдцето е, което опредѣля, дали ние сме приятни на Господаря на господаритѣ. Колко дълбоко трѣбва да чувствуваме ние тази истина, когато сждимъ за себе си или за други ! Отъ Самуиловата грѣшка можемъ да се поучимъ, колко глупава е една присъда, дадена възъ основа на красотата на лицето или на благородното държане. Ние можемъ да се поучимъ, колко нищожна е човѣшката мъдростъ, безъ особено просвѣтление отъ небето, за да разбираме тайнитѣ на сърдцето или да схващаме Божиитѣ планове.“ (РР. 650.)

4. Колко Йесееви синове минаха покрай Самуила ? Съ какъвъ резултатъ ? Ст. 8—10.

5. Какъв въпросъ зададе следъ това Самуилъ? Ст. 11. Какъв бѣше външниятъ видъ на Давида, който му бѣ представенъ? Какво наставление получи Самуилъ? Ст. 12.

6. Какъ отдѣли Самуилъ Давида отъ Йесеевото семейство? Ст. 13.

7. Какво изгуби Саулъ? Кой го завладѣ? Ст. 14. Какъ се опитаха да помогнатъ на Саула? Ст. 16. Кой бѣ избранъ да свири предъ Саула? Ст. 23.

Забележка: „Когато царъ Саулъ позна, че бѣше отхвърленъ отъ Бога, и разбра силата на осждителнитѣ думи, които пророкътъ бѣше отправилъ къмъ него, той се изпълни съ горчиво упорство и отчаяние Въ мислитѣ си той винаги виждаше гибелта, която бѣ застанала надъ главата му. . . . Той не прие съ смирение Божието изобличение, но неговата високомѣрна душа се отчая, докато дойде почти до безумие.“ (PP., 653.)

8. Какво истинско приятелство се сключи въ Сауловия палатъ, следъ като Давидъ бѣше убилъ великана Голиятъ? 1. Царе 18: 1—3. Какъ бѣ проявено за пръвъ пѣтъ, това приятелство? Ст. 4.

9. Какъ помогна Ионатанъ на Давида, когато животътъ му бѣ въ опасностъ? 1. Царе 20: 11—17, 42.

10. Какъвъ случай се удаде на два пѣти на Давида презъ време на бѣгството му? Но какъ се държеше въпрѣки това Давидъ спрямо Саула? 1. Царе 24: 1—6; 26: 7—11.

11. Какво очакваше Давидъ отъ Бога заради великодушието си спрямо Саула? Ст. 23. 24. Какво трѣбваше да признае Саулъ? Ст. 25.

12. Какъ намѣриха Саулъ и синоветѣ му смъртта си? 1. Царе 31: 1—6.

13. Какъ подействува на Давида известието за смъртта на Саула и Ионатана? 2. Царе 1: 17.

За какво ги хвали той въ своята оплаквателна пѣсенъ ? Ст. 24—26.

Забележка : „Давидовата скърбъ поради смъртта на Саула бѣше искрена и дълбока и показваше великодушието на една благородна натура. Той не ликуваше поради падането на неприятеля си. Прѣчката, която запжваше пжтя му къмъ израилския тронъ, бѣше отстранена, но той не се радваше за това. Смъртта бѣше заличила спомена за Сауловото недовѣрие и жестокость, и той не мислѣше вече за нищо друго отъ неговата история, освенъ за онова, което бѣше благородно и царствено. Името на Саула бѣше свързано съ онова на Йонатана, чието приятелство бѣше тъй вѣрно и себеотрицателно.“ (РР., 707. 708.)

14. Какво попита Давидъ Господа следъ Сауловата смъртъ ? Какво наставление получи той ? 2. Царе 2 : 1.

15. Какво направи цѣлиятъ израиль следъ смъртта на Авенира и Исвостея ? 2. Царе 5 : 1—3.

16. Какъ продължаваше да се отнася Давидъ спрямо Сауловия домъ и следъ като бѣше станалъ най-после царь ? 2. Царе 9 : 1—7.

17. Каква сжществена разлика забелязване въ Давида въ сравнение съ Саула, когато този бѣше съгрѣшилъ спрямо Бога ? Псаломъ 51.

Отговоръ : Давидъ смирено призна грѣха си, търсѣше прощение и молѣше за Божието благословение въ неговия животъ.

18. Какво обещание получи Давидъ относно трайността на неговото царство ? Псаломъ 89 : 3. 4.

3. Урокъ. — 19. Априлъ 1930 г.

Давидъ като царъ, поетъ и пророкъ.

Ръководна мисълъ : Псаломъ 91 : 9, 10.

Въведение : „Споредъ библейската история въ Давида ние виждаме нѣщо повече отъ единъ израилски царъ. Още въ младостта си той бѣше позналъ Бога и притежаваше способността да разбира Божия езикъ въ природата. Тукъ бѣ положена основата на неговитѣ пѣсни, чрезъ които той днесъ е повече известенъ, отколкото чрезъ мощнитѣ му военни подвизи и чрезъ способноститѣ му като управникъ. Въ тѣзи пѣсни Богъ откриваше — може би несъзнателно за пѣвеца — своитѣ намѣрения и планове, които той имаше за своя народъ до времето, когато щѣше да го приветствува съ влизането му въ неговия небесенъ градъ. Тѣй въ своитѣ Псалми Давидъ описва последнитѣ борби отъ земната история, жервата на светиитѣ, Божията грижа за неговия народъ презъ времето на скръбъта, унищожаването на настоящия свѣтъ и вѣчнитѣ радости на спасенитѣ. Съ това той се явява не само като отличенъ поетъ на нѣкогашния Божий народъ, но и като пророкъ, чиито предсказания Учителътъ и апостолитѣ обичаха да цитиратъ, и които постоянно даватъ нови насърчения въ вѣрата на църквата Божия. Давидъ, овчарчето отъ Витлеемъ, ще остане въ вѣки главата на царствената линия на нашия Спасителъ, единъ князь между поетитѣ и единъ вдъхновенъ пророкъ въ царството Божие.

Въпроси.

1. На каква възраст бѣше Давидъ приблизително, когато бѣше помазанъ ? 1. Царе 16 : 11. 12.

Забележка.—Когато Давидъ бѣ помазанъ, той бѣше още единъ младежъ на около шестнадесетъ години.

На тридесетъ години той пое управлението на Юдовото царство въ Хевронъ. А следъ седемъ и половина

годишно управление надъ юда, и израиль го призва на трона. (2. Царе 2 : 4; 5 : 4. 5.)

Презъ ония години тѣзи два народа воюваха помежду си. Едва отцеплението на Авенира и неговата смъртъ чрезъ Йоава и Ависея, както и по-последното убийство на Исвоетейа положиха окончателно край на Сауловия домъ. Следъ толкова много страдания за да запази Сауловия тронъ, израиль най-после се съюзи съ юда въ обявяването Давида за царъ на обединения народъ.

2. Какво желание се появи у Давида относно Божия домъ ? 2. Царе 7 : 1—3.

3. Каква вестъ му изпрати Господъ чрезъ Натана ? Ст. 4—11.

4. Кой трѣбваше да съгради Божия домъ ? Какво обещание даде Господъ относно Давидовия домъ ? Ст. 12—16.

5. Какъ прие Давидъ Божията вестъ ? Ст. 18—21, 29.

Забележка. — „Давидъ знаеше, че би било честь за името му и слава за управлението му, да извърши дѣлото, което си бѣше предназначталъ въ сърдцето ; но той бѣше готовъ да подчини своята воля на Божията воля. Такова благодарно примирение е рѣдко дори между християни. Колко често ония, силитѣ на които сж вече отпаднали, се крепятъ съ надеждата да извършатъ нѣщо велико, което сж си предназначтали въ сърдцето, но което тѣ сж неспособни да извършатъ; Божието провидение може да имъ говори, както неговиятъ пророкъ говори на Давида, и да имъ обяснява, че дѣлото, което тѣ тѣй много желаятъ да извършатъ, не е възложено на тѣхъ. Тѣмъ се пада да подготвятъ пжтя за друго, който ще трѣбва да го извърши. Но вмѣсто съ благодарностъ да се подчинятъ на Божието нареждане, мнозина се оттеглятъ, чувствувайки се пренебрегнати и отхвърлени, и казватъ, че сега вече не искатъ нищо да

правятъ, понеже не имъ било позволено да извършатъ онова, което тъй много сж желали. Мнозина се заематъ съ отчаяна енергия за отговорности, които тѣ не могатъ да понесатъ, и напразно се стараятъ да изпълнятъ една длъжностъ, за която сж неспособни, докато онова, което тѣ биха могли да вършатъ, остава занемарено. И поради тази липса на тѣхното съдействие, и по-голѣмото дѣло бива спжвано или дори осуетено.“ (Р. Р., 726. 727.)

6. Съ кои перли на литературата е свързано нераздѣлно името на царъ Давида?

Забележка. — „Давидовитѣ псалми отражаватъ цѣла редица опитности: отъ дълбочинитѣ на съзнатия грѣхъ и на самоосждението, до най-възвишената вѣра и до най-интимното общение съ Бога.“ (Р. Р., 770.)

7. Кого слави Давидъ постоянно въ Псалмитѣ? Пс. 68: 34, 35; 69; 30: 108: 3—5.

Забележка. — „Въ Псалмитѣ славословията на Бога заематъ преимуществено мѣсто. Неговата любовъ, дълготърпение, милость, мощъ и слава се виждатъ отъ всѣка опитностъ на любимия израилевъ пѣвецъ. По особенъ начинъ въ тѣхъ бѣха отбелязани и житейскитѣ опитности на Божия Синъ, които той трѣбваше да преживѣе презъ времето на своето първо идване като изкупителъ на човѣцитѣ. Какъ живо описва 22-ятъ Псаломъ Христовитѣ страдания въ Гетсимания и на кръста, 23-ятъ—влизането му въ мрачната долина на смъртта, 24-ятъ—величественото му възнесение като победоносенъ Изкупителъ! Сжщо тъй тамъ сж предсказани и много отъ Исусовитѣ молитви, които той отправи къмъ Отца въ усамотението си. Ония несправедливи преследвания, които Давидъ трѣбваше да претърпи, когато бѣше гоненъ отъ Саула, му дадоха да надникне въ страданията на Христа, въ чиито житейски опитности се изпълниха една голѣма частъ отъ Псалмитѣ.

8. Какво предсказва псалмистътъ относно първото Христово идване? Пс. 40: 7—9.

9. Какъ е описано пришествието на нашия Спасителъ? Пс. 110:5—7. Пс. 50:1—4.

10. Кой ще се присъедини къмъ Господа при Христовото пришествие? Пс. 17:15; 110:3; сравни въ 1. Сол. 4:16, 17.

11. Какъ описва Давидъ Божията грижа за вѣрующитѣ въ времето на скръбъта? Пс. 3:6, 7; 9:10, 11; 91:5—10.

12. Какво му е било открито относно участьта на безбожнитѣ? Пс. 37:1, 2, 10; 21:9—12. 73:12—19, 27.

13. Какво красиво описание дава Давидъ относно завръщането на победоносния Изкупителъ въ небето? Пс. 24:7—10.

14. Какво сж вѣтроветѣ и бурята въ Божията ржка, споредъ думитѣ на псалмиста? Пс. 11:5, 6.

Забележка. — „Споредъ собствената си воля Богъ си служеше съ природнитѣ сили, за да съкруши силата на неприятелитѣ си, — огънь, градъ, снѣгъ и пара, буренъ вѣтъръ, които изпълняватъ словото му.“ Когато езичницитѣ аморейци бѣха решили да се противопоставятъ на Божиитѣ планове, Той изстжпи и ,хвърли голѣмъ градъ отъ небето‘ върху Израилевитѣ врагове. Съобщава ни се за едно по-голѣмо изтрѣбление, което ще стане въ последнитѣ сцени на свѣтовната история, когато Господъ ще напустне ходатайството си и ще извади меча на гнѣва си. „Влизалъ ли си въ съкровищницитѣ на снѣга“, казва той, или ,виждалъ ли си съкровищницитѣ на градушката, които пазя за време на скръбъ, за день на бой и на война?“ (Пс. 148, 8; Йер. 50: 25; Йер. 33: 22. 23.)

Откровението описва гибелта, която ще се извърши, когато единъ гласъ изъ небето отъ трона ще въвести: „Свършено е!“ Казва се: „Едъръ градъ, тежъкъ около единъ талантъ, падаше отъ небето върху човѣцитѣ.“ (Откр. 16: 17. 21.) (Р. Р., 514.)

15. Какво казва той за Бога и неговитѣ из-
бавени? Пс. 8:6, 7.

4. Урокъ. — 26. Априль 1930 г.

Соломоновата мъдростъ.

Ръководна мисълъ: 3. Царе 8:56.

Въведение: „Богъ даде на Соломона мъдростъ, за която той жадуваше повече, отколкото за богатство, слава или дълъгъ животъ. Споредъ молбата му той му подари остъръ умъ, великодушно сърдце и кроткъ духъ. . . . Името Йеова презъ първитѣ години отъ Соломоновото управление бѣше високо почитано. Мъдростъта и справедливостъта, които царьтъ проявяваше, бѣха за всички народи едно свидетелство за възвишенитѣ качества на Бога, комуто той служеше. Дълго време израиль, като свѣтилникъ, възвестяваше на свѣта величието на Йеова. Сжщинската слава въ началото на Соломоновото царуване не лежеше въ богатствата, нито въ обширната му властъ и голѣма слава, но много повече въ това, че той прославяше името на израилевия Богъ, като използваше мъдро подаренитѣ му отъ небето дарби.“ (Р. К. , 31. 33.)

Въпроси.

1. Съ какво намѣрение Соломонъ, следъ като завзе трона, отиде въ Гаваонъ? 3. Царе 3:4. Кой му се яви? Какво бѣ поканенъ той? Ст. 5.

2. Какво отговори Соломонъ? Ст. 6—9.

3. Какъ прие Богъ тази молба? Ст. 10. Какво обеща Господъ на Соломона? Ст. 11, 12.

Забележка. — „Всѣки, който днесъ заема една отговорна длъжностъ, трѣбва да се стреми да си усвои полученото отъ Соломоновата молба поучение. Колкото

по-висока е длъжността, която нѣкой заема, толкова по-голѣма е и отговорността му, понеже толкова по-голѣмо ще бѣде и влиянието, което той упражнява; за-това и той се нуждае много повече да бѣде въ зави-симостъ отъ Бога. Всѣки трѣбва да помни, че съ призо-ваването въ една длъжностъ винаги е свързанъ и зовътъ за внимателни обноси съ съзовѣцитѣ ни. Всѣки, комуто се отправи подобенъ зовъ, трѣбва да заеме едно поло-жение на ученикъ предъ Бога. Длъжността сама по себе си дава святостъ на характера. Само почитането на Бога въ изпълнението на неговитѣ заповѣди прави човѣка наистина голѣмъ. (РК., 30.)

4. Какво добави Богъ още къмъ онова, което Соломонъ поиска въ молбата си, въ знакъ, че го одобряваше? Ст. 13.

5. Какво условно обещание му бѣ дадено още? Ст. 14. По какъвъ начинъ бѣше получилъ Соломонъ това откровение? Ст. 15.

6. Какъвъ примѣръ на мъдростъ даде Соломонъ наскоро следъ това? Ст. 16—27. Какво впечатление направи тази случка върху народа? Ст. 28.

7. Какво ни се каза за Соломоновата мъд-ростъ въ сравнение съ тая на другитѣ царе по онова време? 3 Царе 4: 29—31.

8. Кои идваха да чуятъ неговата мъдростъ? Ст. 34.

9. Каква красива постройка започна той да гради на Господа? 3. Царе 6: 1. Колко време трая съграждането? Ст. 37, 38.

10. Какъ заяви Богъ присѣтствието си въ храма, когато този бѣше свършенъ и въ него бѣ-ше поставенъ ковчегътъ на завета? 3. Царе 8: 10, 11.

11. Какво направи Соломонъ, когато забеляза Божието присѣтствие? Ст. 14.

12. За какво се моли Соломонъ въ своята

хубава молитва по случай освещаването на храма ?
Ст. 24—50.

13. Въ какво положение се молѣше Соломонъ ? Ст. 22. 54; 2. Лѣт. 6:13.

Забележка. — „Смирението на Соломона въ онова време, когато започна да носи държавното бreme и признаваше предъ Бога: „Азъ съмъ малко момче“ (3 Царе 3:7); неговата явна любовъ къмъ Бога, дълбокото му страхопочитание предъ божествени нѣща; скромното му мнение за себе си, както и послушанието му къмъ безкрайния Творецъ на всички нѣща — всички тѣзи достойни за подражание характерни черти се проявяваха въ време на богослужението при завършването на храма, като презъ време на осветителната молитва той колѣнничи смирено като единъ просителъ. Христовитѣ последователи трѣбва да се пазятъ отъ духа на днешното време, въ който се губи благоговението и страхопочитанието предъ Бога. . . Наша привилегия е, да прекланяме колѣнетѣ си предъ Бога както въ публичнитѣ, тѣй и въ домашнитѣ молитвени часове. Самъ Исусъ, нашиятъ образецъ, „като колѣнничи, молѣше се“. (Лука 22:41.) . . Истинското страхопочитание предъ Бога ще получимъ, когато съзнаваме неговото безкрайно величие и когато чувствуваме неговото присѣствие. Това съзнаване близостъта на Невидимия би трѣбвало да бжде вкоренено дълбоко въ сърдцето на всѣкиго. Мѣстото и часътъ на молитвата сж святи, защото самъ Богъ е тамъ. Колкото повече благоговение показва нѣкой въ стойката и държанието си, толкова повече ще се усилюва духътъ, който го внушава.“ (РК., 47. 49.)

14. Какво направи Соломонъ, следъ като свърши молитвата си ? 3 Царе 8:55. Какво каза той за Божиитѣ обещания ? Ст. 56.

15. Какви влияния разслабиха Соломоновата свръзка съ Бога ? 3. Царе 11 : 4. Каква бѣше последицата ? Ст. 9—13.

Забележка : „Соломоновото отпадане ставаше тъй постепенно, че докато да го забележи, той бѣше се вече далечъ отклонилъ отъ Бога. Почти незабелязано той започна все по-малко да се оставя на ръководството и благословието на Бога ; а затова все повече се довъряваше на собственитѣ си сили. Постепенно той отстъпваше отъ непоколебимото послушание, което трѣбваше да отличава израиля като особенъ народъ, и все повече се нагаждаше по нравитѣ на околнитѣ народи. Като се отдаваше на изкушенията, които му донасяха успѣхътъ и високото му положение, той забрави источника на благополучието си. Единъ славолюбивъ стремижъ да надмине всички останали народи по власт и величие го караше да злоупотрѣбява за славолюбиви цели съ небеснитѣ дарби, които той до тогава използваше само за прослава на Бога. . . Неговитѣ жени упражняваха силно влияние върху него и най-после го доведоха до тамъ, че той започна да взема участие въ тѣхнитѣ богуслужения Неговото отдѣляне отъ Бога чрезъ сношението му съ идолупоклонцитѣ бѣше причината за неговата погибель. Когато отстъпи отъ вѣрността си къмъ Бога, той изгуби и властта надъ самия себе си. Неговата нравствена твърдостъ изчезна ; неговата изтънчена чувствителностъ затъпѣ и съвестта му закоравѣ.“ (РК. , 55—57.)

16. Кого повдигна Господъ да нанесе нещастие надъ Соломона въ годинитѣ на неговото заблудение? Ст. 14, 23, 26.

17. Въ коя книга отъ Писанието ни е предадена преди всичко мъдростта на Соломона? Пр. 1, 1. Каква е целта на тѣзи Притчи? Ст. 2—6.

Забележка. — „Соломоновитѣ Притчи съдържатъ принципи на святъ животъ и висшъ стремижъ; принципи, които изхождатъ отъ небето и водятъ къмъ блаженство въ Бога; принципи, които би трѣбвало да ръководятъ всѣко дѣло въ живота ни. На широкото разпространение

на тѣзи принципи, както и на познанието, че само на Бога подобаватъ всѣка почестъ и всѣка слава, се дължеше това, че първитѣ години отъ Соломоновото владичество бѣха едно време на нравствено въздигане и материално благосъстояние.“ (РК., 33. 34.)

18. Въ коя друга книга ни е предадена още Соломоновата мъдростъ? Екл. 1, 1; Пѣсень на пѣснитѣ 1, 1.

19. Колко притчи е написалъ той? Колко стихове е съчинилъ? Съ какво се занимаватъ тѣзи притчи и стихове? 3. Царе 4:32, 33.

20. Какво поучение бихме могли да извлѣчемъ отъ отчуждението на Соломона отъ Бога?

Забележка. — „Отъ подобни примѣри ние трѣбва да научимъ, че за млади и стари единствената сигурностъ е въ будността и молитвата, и че почетна длъжностъ и високи привилегии не даватъ никаква сигурностъ. Може нѣкой дълги години подредъ да се е радвалъ на истинска християнска опитностъ, той все пакъ остава изложенъ на сатанинскитѣ атаки. Въ борбата съ грѣха отъ вжтре и съ искушението отвънъ и самъ мъдриятъ и мощниятъ Соломонъ бѣ победенъ. Неговото поражение ни учи, че колкото и голѣми да сж духовнитѣ способности на нѣкого, и колкото и вѣрно да е служилъ въ миналото на Бога, той, въпрѣки това, никога не бива да уповава съ сигурностъ на собствената си мъдростъ и правда.“ (РК., 82.)

5. Урокъ. — 3. Май 1930 г.

Раздѣлянето на десеттѣ племена; непослушниятъ пророкъ.

Ръководна мисълъ: Матей 11:28—30.

Въведение: Презъ време на Соломоновото управление царството постигна мощно и влиятелно положение.

жение между народитѣ на земята. Но Соломонъ изгуби изпредвидъ зависимостъта си отъ Бога, която тъй ясно изпъкваше въ времето на възкачването му на трона. Народътъ биваше потисканъ, за да може да подържа скжпоструващата дворцова издръжка и войската, която служеше на неговата суетностъ и го правѣше да изглежда великъ въ очитѣ на съседнитѣ народи. Възникна недоволство, и народътъ не желаше да подържа по-нататъкъ подобно положение на работитѣ. Следъ смъртъта на Соломона избухнаха въ явенъ бунтъ натрупанитѣ въ сърдцата на народа чувства противъ притѣсненията и несправедливоститѣ, и неговиятъ синъ, Ровоамъ, поради липса на предвидливостъ и поради славолубието си, допустна раздѣлението на десеттѣ племена.

Въпроси.

1. Кжде отиде Соломоновиятъ синъ Ровоамъ, съ цель да бжде коронясанъ следъ смъртъта на баща му? 3 Царе 12:1. Кой се завърна обратно отъ пленъ? Ст. 2, 3.

2. Каква молба изяви израилевиятъ народъ подъ водителството на Йеоровома? Ст. 4. Какво нареди Ровоамъ? Ст. 5.

3. Какъвъ съветъ дадоха старейшинитѣ на царъ Ровоама, когато той се посъветва съ тѣхъ? Ст. 6, 7.

4. Къмъ кого се обърна той тогава? Ст. 8, 9. Какъвъ съветъ му дадоха младитѣ мжже? Ст. 10, 11.

5. Какво решиха десеттѣ племена, когато чуха за неразумното решение на Ровоама? Ст. 16, 19, 20.

6. Какъ намѣряваше Ровоамъ да спечели отъ ново царството? Ст. 21. Каква вестъ получи той отъ Господа? Ст. 22—24.

Забележка: — „Колко печални, колко съдържа-

телни сж думитѣ: „И цѣлиятъ израилъ съ него! Народътъ, който Богъ бѣше избралъ, за да стои като свѣтило между окръжаващитѣ го народи, искаше да се отклони отъ източника на силата и се стремѣше да се изравни съ народитѣ около себе си. При Ровоама стана сжщото, каквото стана при Соломона. Влиянието на единъ лошъ примѣръ подведе мнозина въ лошъ пѣтъ. И както тогава съ тѣхъ, сжщото става и днесъ въ голѣмъ или по-малкъ размѣръ съ всѣки единъ, който се отдава на лоши деяния. Влиянието на лошото дѣло не се ограничава само върху оня, който го върши. Никой не живѣе само за себе си. Никой не погинва самъ въ неправдата си. Всѣки животъ е или една свѣтилина, която освѣтлява пѣтя на другитѣ, или едно мрачно угнетяваще влияние, което води въ отчаяние и гибель. Ние водимъ другитѣ или нагоре къмъ блаженство и вѣченъ животъ, или надолу къмъ нещастие и вѣчна смъртъ. Ако чрезъ простѣпките си ние подкрепяме или подбуждаме злитѣ сили въ нашитѣ съчовѣци, ние имаме частъ въ тѣхния грѣхъ.“ (Р. К., 94.)

7. Въ кой народенъ обичай виждаше Йероваамъ една опасностъ за трайността на владичеството му? Ст. 26, 27. Какво направи той, за да отклони народа отъ поклонение въ храма? Ст. 28—33.

Забележка: — „Йероваамовото желание да държи десеттѣ племена далечъ отъ Йерусалимъ, бѣше тѣй силно, че той съвсемъ не забеляза лежащата въ основата на неговия планъ слабостъ. Той съвсемъ не обърна внимание на голѣмата опасностъ, на която излагаше израилтянитѣ чрезъ това, като заповѣда да издигнатъ предъ тѣхъ сжщия идолупоклонски образъ на божеството, съ който неговитѣ предшественици бѣха тѣй много свикнали презъ време на стогодишното робство въ Египетъ. Неговото лично пребивание въ Египетъ, отъ кждето той едва преди малко се бѣ завър-

налъ, би трѣбвало да убеди Йероваама въ това, какво безумие е, да се представятъ предъ народа подобни езически образи. Неговото твърдо намѣрение да отклони севернитѣ племена отъ поклонение въ светия градъ го накара да вземе най-неразумни предпазителни мѣрки.“ (РК., 100.)

8. Кой дойде при Йероваама, когато той искаше да кади върху олтара, който бѣше съградилъ? 3. Царе 13, 1. Каква вестъ донесе Божиятъ човѣкъ? Ст. 2. Какво знамение трѣбваше да стане като доказателство за това, че той бѣше истински пророкъ? Ст. 3.

9. Какво се осмѣли да направи Йероваамъ? Съ каквъ успѣхъ? Ст. 4, 5.

10. За какво помоли Йероваамъ, следъ като получи това предупредително наказание? Какъ бѣ отговорено на молбата му? Ст. 6.

11. Какво искаше да направи Йероваамъ на пророка? Ст. 7. Каква поржчка бѣше получилъ пророкътъ отъ Бога? Ст. 8, 9. Какво направи той? Ст. 10.

12. Кому бѣ разказана тази случка? Ст. 11. Каквъ планъ състави и приложи веднага въ изпълнение стариятъ пророкъ? Ст. 12—14.

13. Каквъ отговоръ получи той, когато покани Божия човѣкъ да яде хлѣбъ съ него? Ст. 15—17. Каква вестъ твърдѣше той, че е получилъ? Какво направи той чрезъ това? Ст. 18.

14. Каква вестъ получи Божиятъ човѣкъ, понеже бѣше ялъ отъ забранената храна? Ст. 19—22.

Забележка. — „Понеже истинскиятъ пророкъ се остави да бжде подведенъ да трѣгне по единъ пѣтъ, който вървѣше въ противната посока на пѣтя на дълга, Богъ допустна той да претърпи и наказанието за претъплението си. Докато той още седѣше на масата съ оня, който го бѣше накаралъ да се върне обратно въ

Ветилъ, духътъ на Всемогщия дойде върху фалшивия пророкъ.“ (РК., 106.)

15. Кога и какъ се изпълни това пророчество? Ст. 23, 24. Кой донесе вестта за неговата смъртъ въ града? Ст. 25.

16. Какво каза стариятъ пророкъ, когато чу това, и какво направи той? Ст. 26—29. Къде бѣ погребенъ непослушниятъ пророкъ? Ст. 30.

17. Каква поржчка даде стариятъ пророкъ на синоветѣ си относно своето погребение? Ст. 31. Какво каза той за вестта на непослушния пророкъ? Ст. 32.

18. По какви пѣтища трѣгна Йероваамъ, въпрѣки онова предупреждение? Ст. 33. Кѣмъ какъвъ край извеждаха тѣ? Ст. 34.

Забележка. — „Наказанието, което сполетѣ невѣрнитѣ вестители, бѣше още едно доказателство за истинността на изговореното надъ олтара пророчество. Ако пророкътъ, напротивъ, следъ като се бѣ показалъ непослушенъ на Словото Господне, се бѣ осмѣлилъ да продължи съ сигурностъ пѣтя си, царътъ щѣше да се опита самъ да оправдае съ това своето собствено непослушание. Въ разрушения олтаръ, парализираната ржка и ужасната участъ на оня, който се осмѣли да бжде непослушенъ на ясната Божия заповѣдъ, Йероваамъ би могълъ да види явното негодувание на единъ оскърбенъ Богъ, и тѣзи сждби би трѣбвало да го накаратъ да се пази отъ по-нататъшно непослушание.“ (РК., 107.)

6. Урокъ. — 10. Май 1930 г.

Илия при потока Херитъ и въ Сарепта.

Ржководна мисълъ: Йоанъ 15:10.

Въведение: Какъ бѣ изчезнала славата Израилева! Никога преди това Божиятъ народъ не бѣше падалъ тъй

дълбоко. Ваалови пророци имаше четиристотинъ и петдесетъ, а освенъ тѣхъ още четиристотинъ пророци на Ашера (3. Царе 18 : 19). И само Божията чудотворна сила можеше да запази народа отъ пълна погибель. Израиль се бѣше отклонилъ отъ Бога, безъ да обмисли това сериозно. Въпрѣки това Господь въ милостъта си се стремѣше къмъ ония, които бѣха вѣвлѣчени въ грѣхъ, и тъй той реши да имъ изпрати единъ отъ най-силнитѣ си пророци, чрезъ когото мнозина да бждатъ обратно възвѣрнати въ послушание спрямо Бога на отцитѣ имъ.“ (РК. , 116.)

Въпроси.

1. Отъ коя израилева частъ дойде Илия Тесвиецътъ? Кое е първото дадено отъ него пророчество? 3 Царе 17 : 1.

Забележка: — „Често повтарянитѣ покани, напомнания и предупреждения не можаха да накаратъ израиля да се покае. Тѣй че бѣше дошло време Богъ да имъ заговори съ наказания. Въ отговоръ на твърденията отъ страна на Вааловитѣ последователи, че съкровищата на небето, росата и дъждътъ, не идвали отъ Йеова, но се дължали на владѣещитѣ природни сили, и че земята се обогатявала и оплодотворявала чрезъ творческата дейность на слънцето, трѣбваше Божието проклятие да падне тежко надъ осквернената земя.“ (Р. К., 120.)

2. Какво наставление получи Илия отъ Бога, следъ като бѣше съобщилъ на царъ Ахава това пророчество? Ст. 2, 3. По какъвъ начинъ щѣше Богъ да се грижи за него? Ст. 4.

3. Каква чудна опитность направи той, когато последва Божието наставление? Ст. 5, 6. Какво се случи, когато настана сушата? Ст. 7.

4. Кжде трѣбваше да отиде сега Илия? Кой трѣбваше да се грижи за него? Ст. 8, 9.

Забележка: — „Тази жена не бѣше израилтянка. Тя никога не бѣше се радвала на привилегиитѣ и благословенията, на които се радваше Божиятъ избранъ народъ. Въпрѣки това, тя вѣрваше въ истинския Богъ и живѣеше споредъ всичката свѣтлина, която бѣше освѣтлявала нейния пжтъ. И сега, понеже Илия не бѣше сигуренъ въ израилевата страна, Богъ го изпрати при тази жена, за да може той да намѣри прибежище въ този домъ.“ (РК., 129.)

5. Въ какво положение намѣри той въ Сарепта жената, която трѣбваше да се грижи за него? Какво ѝ поиска той? Ст. 10.

6. Какво я помоли той още, когато тя искаше да изпълни молбата му? Ст. 11. Какво каза той за нейното положение? Ст. 12.

7. Какво наставление ѝ даде следъ това Илия? Ст. 13. Какво обещание ѝ даде той? Ст. 14.

8. Какво временно благословение дойде въ къщата ѝ, когато тя изпълни наставлението му? Ст. 15. Въ съгласие съ чие слово бѣше говорилъ Илия? Ст. 16.

Забележка: — „По-голѣмо изпитание на вѣрата не би могло да се предложи. До тогава тази вдовица бѣше посрѣщала всички чужденци любезно и щедро. И сега тя устоя на най-голѣмото изпитание на нейното гостоприемство, като не обърна внимание на последицитѣ, които вследствие нейната постѣпка биха настали за нея и детето ѝ, но уповавайки се на Божията сила, която можеше да се грижи за всичкитѣ ѝ нужди, тя отиде, та стори, споредъ каквото каза Илия‘ . . . Тѣй Богъ е обещалъ голѣмо благословение на всички, които въ времена на изпитание и нужди проявяватъ съчувствие къмъ такива, които сж въ още по-голѣми нужди, и имъ помагатъ. Той не се е промѣнилъ, и неговата мощъ и днесъ не е по-малка, отколкото въ днитѣ на Илия. Обещанието: ‚Който приема пророкъ въ име на пророкъ,

награда на пророкъ ще получи' (Мат. 10:41), днесъ не е по-малко сигурно, отколкото тогава, когато бѣ дадено отъ Спасителя." (РК. 130, 132.)

9. Какво стана по това време съ сина на вдовицата? Отъ каква болестъ заболѣ той? Ст. 17.

10. Какъ подействува болестъта на сина върху майката? Ст. 18.

11. Какво направи Илия веднага? Ст. 19. Какво предложи той на Господа? Ст. 20.

12. Какво направи той следъ молитвата? Какво извика той? Ст. 21.

13. Какъ възнагради Богъ вѣрата на Илия? Ст. 22. Съ какви думи Илия предаде момчето обротно на майка му? Ст. 23.

14. Въ какво бѣше убедена вдовицата следъ тази опитность? Ст. 24.

15. Кой само може да премахне смъртъта и да даде животъ? Йоан. 11:25.

16. Какво е казано въ свръзка съ Илиевата молитва за молитвата на праведния? Яковъ 5: 16, 17.

7. Урокъ. — 17. Май 1930 г.

Илия на планината Кармилъ.

Ръководна мисълъ : Яковъ 5 : 17, 18.

Въведение : „Богъ не може да употреби никого, който въ времена на опасность, когато всичко зависи отъ силата, куража и влиянието, се страхува да стои за правото. Той се нуждае отъ човѣци, които вѣрно противостоятъ на неправдата и се борятъ съ князетъ и владетелитъ, съ господаритъ на тъмнината на този свѣтъ, съ лукавитъ духове въ поднебесната. И такива ще бждатъ, които ще чуютъ отъ устата му думитъ : „Рабе доб-

ри и вѣрни влѣзъ въ радостъта на Господаря си !“ (РК., 142.)

Въпроси.

1. Каква вестъ получи Илия следъ дълго време ? 3. Царе 18 : 1.

2. Колко време бѣше изминало, откакъ Илия бѣше занесълъ първата вестъ на царъ Ахава ? Лука 4 : 25 ; Яковъ 5 : 17.

3. Какво положение завари Илия въ Самария, когато отиде да занесе една вестъ на Ахава ? 3. Царе 18 : 2.

4. Съ какво намѣрение повика Ахавъ Овадия, когато гладътъ бързо се усилваше ? Ст 5, 6. Каква длъжностъ заемаше Овадия ? Какъ стоеше той спрямо Бога ? Ст. 3. Какво направи той, за да избави Божиитѣ пророци ? Ст. 4.

5. Кого срещна Овадия по пътя ? Какъ му изрази той своето почитание ? Ст. 7.

6. Каква поръчка получи Овадия отъ Илия ? Ст. 8. Отъ какво се страхуваше той ? Ст. 9. 14. Какви доводи представи той ? Ст. 10—13.

7. Какво обеща Илия на Овадия ? Ст. 15. Какво направи Ахавъ, когато чу, че Илия е дошелъ ? Ст. 16.

8. Какъ поздрави Ахавъ пророка, когато го срещна ? Ст. 17. Какво отговори Илия ? Ст. 18.

Забележка : „У злоторцитѣ е едно естествено явление, да хвърлятъ върху Божиитѣ пророци отговорността за бедствията, които сж въ сжщностъ само неизбежни последици отъ тѣхното отклонение отъ правия път. Който се отдава въ сатанинската властъ, не е способенъ да вижда нѣщата тѣй, както Богъ ги вижда. И изпрѣчи ли се тогава предъ такива огледалото на истината, тѣ се разсърдватъ при мисълта, че имъ се прави упрѣкъ. Заслѣпени отъ грѣха, тѣ се отказватъ да

се покаятъ. Тѣ мислятъ, че Божиитѣ раби сж се опълчили противъ тѣхъ и затова заслужаватъ най-остри изобличения.

Илия стои въ пълно съзнание невинността си предъ Ахава и не се опитва да се оправдава или да ласкае царя. Той сжщо не се опитва да избѣгне гнѣва на царя, като му съобщи веднага радостната новина, че сушата щѣше да се прекрати. Той нѣмаше какво да представя за своето оправдание. Напротивъ, опълчвайки се и ревнувайки за Божието дѣло, той хвърля упрѣци върху царя и му обяснява, че *неговитѣ* грѣхове и грѣховетѣ на *неговитѣ* бащи сж причинили това ужасно нещастие надъ израиля. . . . Истинската любовъ се стреми преди всичко за прослава на Бога и спасение на души. Който притежава тази любовъ, не ще заобикаля истината, за да избѣгне неприятнитѣ последици отъ направо казаната истина. Когато души се намиратъ въ опасностъ, тогава Божиитѣ служители не ще се съобразяватъ съ себе си, но ще говорятъ думитѣ, които сж натоварени да кажатъ ; и тѣ ще се пазятъ, да не обезвинятъ злото, да не го разхубавятъ.“ (РК., 138. 139—141.)

9. Каква поржчка даде той на Ахава ? Ст. 19.
Какво напр ви този следъ това ? Ст. 20.

Забележка : „Заповѣдта излѣзе отъ единъ, който изглеждаше, че стои въ непосредствена близостъ съ Бога. И затова Ахавъ послуша веднага, като че ли пророкътъ бѣше владѣтель, а царътъ само единъ отъ неговитѣ подчинени. Бързо бѣха разпратени пратеници по цѣлото царство съ заповѣдъ, всички да се събератъ при Илия и при пророцитѣ на Ваала и на Ашера.“ (РК. . 143.)

10. Какъвъ въпросъ отправи Илия къмъ събрания народъ ? Какво становище зае този ? Ст. 21.

11. Какво предложение направи Илия на народа и на Вааловитѣ свещеници ? Ст. 22—24.

12. Какво направиха Вааловитѣ свещеници, следъ като бѣха приготвени юнитѣ ? Какво изви-

каха тѣ? Какво направиха тѣ, когато не се получи никакъвъ отговоръ? Ст. 25, 26.

13. По какъвъ начинъ ги подигра Илия? Ст. 27. Какво накара това да направятъ езическитѣ свещеници? Ст. 28. Колко време викаха тѣ къмъ идолитѣ си? Съ какъвъ резултатъ? Ст. 29.

14. Кого повика Илия следъ неуспѣха на Вааловитѣ свещеници? Какво направи той? Колко камъка взе той? Ст. 30, 31. Опиши по-нататъшнитѣ приготовления! Ст. 32—35.

15. Съ какви думи се помоли Илия на Бога, когато приготовленията бѣха привършени? За какво помоли той Господа? Ст. 36, 37.

16. Какъ отговори Богъ на молитвата му? Ст. 38. Какво впечатление върху народа направи този Божий отговоръ? Какво извикаха тѣ? Ст. 39.

Забележка. — „Върху планината народътъ колѣнчи въ страхопочитание предъ невидимия Богъ. Никой вече не се осмѣлява да погледне върху изпратения отъ небето огънь. Тѣ се страхуватъ, да не бждатъ сами изпоядени отъ него, убедени, че трѣбва да признаятъ Илиевия Богъ за Бога на отцитѣ имъ и да му бждатъ послушни, и извикватъ като изъ една уста: „Йеова, той е Богъ, Йеова, той е Богъ!“ Съ трогателна опредѣленостъ се разнася вѣктъ по планината и се отразява въ равнината. Най-после израиль е разтърсенъ и поученъ на нѣщо по-добро, и е готовъ за покаяние. Най-после той вижда, колко много е обезславилъ Бога.“ (РК., 153.)

17. Какво заповѣда Илия на народа, следъ като Богъ бѣше изявилъ по такъвъ начинъ мощта си? Какво стана съ Вааловитѣ пророци? Ст. 40.

18. Какво наставление даде тогава Илия на царъ Ахава? Ст. 41. Кжде отиде Илия? Какво направи той тамъ? Ст. 42. Колко пѣти изпрати той слуги да видятъ за дѣждъ? Ст. 43.

19. Какво откри той, когато за седми път погледна към морето? Каква вест бѣ изпратена на Ахава? Ст. 44. Какъ може Илия да избѣрза предъ Ахава, когато този отиваше за Израелъ? Ст. 45, 46.

Забележка. — „Това бѣше достатъчно. Илия не чака небето да се покрие съ черни облаци. Въ онова малко облаче чрезъ вѣрата той виждаше вече пороенъ дъждъ. Той постъпи споредъ вѣрата си, като изпрати бърже единъ служителъ при Ахава съ известие: „Впрегни колесницата си, та слѣзъ, да те не спре дъждътъ.“ (РК., 159.)

8. Урокъ. — 24. Май 1930 г.

Илия като бѣглецъ.

Ръководна мисъл: Псаломъ 139:2, 3.

Въведение: „Нѣкой би могълъ да си помисли, че Илия, следъ като прояви такъвъ неустрашимъ куражъ и следъ като има такъвъ пѣленъ триумфъ надъ царь, свещеници и народъ, никога вече не би трѣбвало да се отчая или поклати. Но и той, който бѣше благовъстенъ съ толкова много доказателства за Божията любвеобилна грижа, бѣше подхвърленъ на недостатъцитѣ на човѣшката природа, и тъй неговата вѣра и куражътъ му го напустнаха въ този мраченъ часъ.“ (РК., 159.)

Въпроси.

1. Какво заповѣда Изавель да кажатъ на Илия, когато узна отъ Ахава, какво бѣше направили пророкътъ съ Вааловитѣ свещеници? 3 Царе 19:1. 2.

Забележка. — „Но когато Ахавъ съобщи на царицата за съсичането на Вааловитѣ свещеници, ожесто-

чената и непокаяна Изавель излѣзе извънъ себе си отъ гнѣвъ. Тя оспорваше, че въ събитията на планината Кармилъ можело да се види Божието провидение, и настояваше упорито, че Илия трѣбвало да умре.“ (РК., 159.)

2. Затова на какво се реши Илия? На кжде се отправи той най-напредъ? Кого остави той тамъ? Ст. 3.

3. Кжде отиде той после? Какво му се поиска по пътя? Какъ изрази той своето горчиво чувство? Ст. 4.

Забележка. „Но и съ Илия се случи единъ упадъкъ, както това често става следъ голѣми успѣхи и чудесни опитности въ вѣрата. Той се страхуваше, че постигнатата на Кармилъ реформация не щѣше да трае дълго, и тъй го налегна униние. Следъ като най-напредъ бѣ възвисенъ до висинитѣ на Фасга, сега той се намिरалъ дълбоко долу. Докато подъ влиянието на Всеомогщия той можа да устои на най-коравитѣ изпитания на вѣрата, въ тѣзи часове на обезсърдчение, когато въ ушитѣ му звучаха заплашванията на Изавель, изглеждаше, като че ли Сатана чрезъ нападкитѣ на тази безбожна жена щѣше да удържи и занаяпредъ намощие, той изгуби упованието си въ Бога.“ (РК., 161.)

4. Кой се яви на Илия? Какво му бѣ казано? Ст. 5.

5. Какъ се полагаха грижи за Илия? Какво направи той пакъ, следъ като прие храната? Ст. 6.

6. Какво каза ангелътъ на Илия, когато му се яви втори пътъ? Ст. 7. Колко време можа да върви Илия, следъ като се бѣ подкрепилъ за втори пътъ? За кое мѣсто отиваше той? Ст. 8.

7. Кжде си избра подслонъ Илия следъ пристигането си въ Хоривъ? Какъвъ въпросъ му зададе Господъ? Какъ се чувствуваше той между израилтянитѣ? Ст. 10.

Забележка. „Въ опитността на всѣки едного

идватъ времена на горчиво разочарование и пълно обезсърдчение, дни, когато изпитваме само скръбъ и ни е тежко да вѣрваме, че Богъ все още е добъръ благодѣтель за чадата си; дни, когато мъжа потиска душата, докато най-после доведе човѣка до тамъ, да предпочита смъртъта предъ живота. Тогава мнозина изгубватъ упованието си въ Бога и падатъ въ робството на съмнението и невѣрието. Но ако въ такива времена бихме могли съ нашитѣ духовни очи да видимъ, какво значение има Божието рководство, ние бихме видѣли, какъ ангели се стараятъ да ни освободятъ отъ сами насъ и какъ се стремятъ да поставятъ нозетѣ ни на една основа, която е по-твърда отъ вѣчнитѣ планини, и тогава ние бихме се изпълни съ нова вѣра и съ новъ животъ.“ (РК. , 162.)

9. Каква заповѣдъ получи Илия отъ Бога? Какво стана най-напредъ, когато Господъ мина покрай него? Какво последва следъ това? Ст. 11.

10. Какво последва следъ бурята и земетресението? Какво последва следъ огъня? Ст. 12. Какво направи Илия веднага, щомъ чу тихия гласъ? Какъвъ въпросъ му бѣ отправенъ отново? Ст. 13.

Забележка. „Не чрезъ грѣмки изявления на божествената мощъ, но съ тихъ, кроткъ гласъ бѣ угодно на Бога да се открие на своя рабъ. Чрезъ това той искаше да поучи Илия, че не винаги най-шумното дѣло е най-успѣшно въ изпълнението на неговитѣ планове...“

Не винаги най-научното представяне на Божията истина е, което убеждава и обръща душиѣ. Сърдцата на хората не трѣбва да се спечелватъ чрезъ красноречие или логика, но чрезъ безшумното влияние на Светия Духъ, който работи тихо, но сигурно за преобразяването и развитието на характера. Това е тихиятъ шепотъ на Божия Духъ, който има сила да преобразява сърдцата.“ (РК. 168. 169.)

11. Какво изразяваше Илиевиятъ отговоръ

отново? Ст. 14. Каква поржчка получи той относно царя на Сирия? Ст. 15.

12. Кого трѣбваше да помагае той за свой наследникъ? Ст. 16.

Забележка. — „Господь отговори на Илия, че злосторниците въ израиля не ще бждатъ отминати ненаказани. Трѣбваше да бждатъ избрани мжже, които да изпълнятъ Божия планъ за наказанието на идолупоклонското царство. Оставаше да се върши още тежка работа, докато се дадѣше на всѣкиго възможность да застане на страната на истинския Богъ. Самъ Илия трѣбваше да се върне въ Израелъ и да сподѣли съ другитѣ участъта, която донесе съ себе си въвеждането на една реформация.“ (РК., 169.)

13. Какво трѣбваше да дойде чрезъ тѣзи мжже надъ упорития израиль? Ст. 17.

14. Какво увѣрение получи Илия относно вѣрующитѣ въ израиля? Ст. 18.

Забележка. — „Отъ опитноститѣ на Илия, който той имѣ въ ония дни на обезсърдчение и явно поражение трѣбва да се извлѣкатъ много поучения, поучения, които сж отъ неоценима стойность за Божиитѣ слуги въ настоящето време на всеобщъ упадъкъ отъ всичко добро. Владѣещиятъ днесъ упадъкъ е подобенъ на оня, който се ширѣше навсѣкжде въ днитѣ на пророка. Въ възвишаването на човѣшкото надъ божественото и въ прославянето на човѣшкитѣ водители, въ служенето на мамона, както и въ поставянето ученията на науката надъ изявенитѣ отъ Бога истини, и днесъ още хиляди сж последователи на Ваала. Съмнение и невѣрие упражняватъ гибелното си влияние върху сърдцето и духа, и мнозина замѣстватъ Божието слово съ човѣшки теории... Но този упадъкъ, колкото и да е разпространенъ, не е още всеобщъ. Още не всички жители на земята сж беззаконни и опетнени съ грѣхъ; не всички още сж преминали на страната на врага. Богъ има още много хи-

ляди, които не сж преклонили колѣнетъ си предъ Ваала ; мнозина, които жадуватъ за по-пълно разбиране на Христа и на закона, мнозина които градятъ върху надеждата, че Исусъ скоро ще дойде и ще тури край на владичеството на грѣха и на смъртта. Освенъ това има още много, които безъ да съзнаватъ, сж служили на Ваала, но въ които още работи Божиятъ духъ.“ (РК., 170. 171.)

15. При завръщането си въ Израелъ кого намѣри Илия да оре? Какво направи той съ него, което бѣше отъ голѣмо значение? Ст. 19.

16. Какво помоли Елисей? Ст. 20. Какво направи той веднага, щомъ бѣше изпълнилъ този си дългъ? Ст. 21.

Забележка. — „Поканата, да се положи всичко на Господния олтаръ, е отправена до всички. Наистина, не всички сж поканени да служатъ, както Елисей служеше, и отъ насъ не се изисква да продаваме всичко, каквото притежаваме; обаче Богъ изисква отъ насъ да дадемъ първото мѣсто въ сърдцето си за неговата служба и да не допускаме да измине и единъ день, безъ да сме направили каквото и да е за подкрепа на неговото дѣло на земята. Той не очаква, щото всички да му служимъ по единъ и сжщи начинъ. Единъ може да бжде призванъ да служи въ чужда страна; до друго може да бжде отправена покана да даде срѣдствата си за издръжка на евангелското дѣло. Богъ приема жертвата на всѣки едного. Нужно е само, да му посветимъ живота си съ всичкитѣ негови интереси. Всички, обаче, които извършатъ това посвещение, ще чуятъ зова отъ небето, и ще го последватъ.“ (РК., 221).

17. Какъ се потвърждава ржководната мисль въ нашия урокъ?

9. Урокъ. — 31 Май 1930 г.

Ахавовиятъ грѣхъ въпрѣки Божиата доброта.

Ръководна мисълъ : Ефес. 5 : 11.

Въведение : Макарь че Ахавъ презъ голѣма частъ отъ управлението си вървѣше по грѣшни пѣтища, които му бѣха предлагани отъ неговата езическа жена, все пакъ Богъ се намѣси, когато Венададъ, сирийскиятъ царь, потегли на бой противъ израиля, и твърдейки, че сирийскитѣ богове стояли по-високо отъ израилевия Богъ, претендираше за върховна властъ надъ израиля. Богъ искаше да прослави името си предъ израиля и предъ езичниците, и помогна на народа си.

Въпрѣки тѣзи предупреждения и изявления на Божиата мощъ, Ахавъ отново изпадна въ злоба, и неговото себелюбиво, славолюбиво и сластолюбиво сърдце и слабиятъ му характеръ, който неговата покварена, безбожна жена повлияваше само въ лошото, го доведоха до мерзостъта, която стана причина за Божиата окончателна присжда надъ него и най-после за унищожението на цѣлия му домъ.

Въпроси.

1. Кой голѣмъ царь потегли съ войскитѣ си противъ израиля презъ времето на Ахава ? 3 Царе 20:1. Каква вестъ изпрати Венададъ на царь Ахава ? Ст. 1—6.

2. Какъвъ съветъ дадоха старейшинитѣ и народътъ на царя си ? Ст. 7, 8. Какво заплашване изказа Венададъ, когато Ахавъ отказа на исканията му ? Ст. 9, 10. Какъвъ отговоръ даде Ахавъ ? Стихъ 11.

3. Чрезъ кого и чрезъ кое обещание бѣ гарантирана победата на Ахава? Ст. 13—15.

4. Кое допринесе за поражението на Венадада? Ст. 16. Каква заповѣдь издаде той, когато се явиха хората на областнитѣ управители? Ст. 17, 18.

5. Какъвъ бѣше резултатътъ отъ първото сражение? Ст. 19—21. Какво трѣбваше да се случи още единъ пжтъ, споредъ думитѣ на пророка? Ст. 22.

6. Какво му казаха слугитѣ на сирийския царь? Ст. 23—25.

7. Какъвъ бѣше изходътъ на сражението, когато Сирия, начело съ Венадада, потегли отново срещу израиля? Ст. 29, 30. Какъ пренебрегна Ахавъ да изпълни Божията воля? Кой отъ сирийцитѣ бѣ пощадень? Ст. 34.

8. Затова каква присжда бѣ изказана отъ Божия пророкъ надъ Ахава? Ст. 42. Какъ подеиствува това на царя? Ст. 43.

9. За какво копнѣеше Ахавъ въ сърдцето си следъ тѣзи случки? 3 Царе 21:1—3. Какъ се отрази неуспѣхътъ на царя върху самия него? Ст. 4.

10. Кой дойде при царя? Съ какъвъ въпросъ? Ст. 5. Какво отговори Ахавъ? Ст. 6.

11. Какъ го подбуди Изавель? Какво реши тя? Ст. 7.

12. Какъвъ планъ се зае тя веднага да изпълни? Ст. 8—14.

13. Какво направи Изавель, когато получи известие за успѣха на предприятието си? Ст. 15.

14. Какъ посрещна Ахавъ вестта за смъртта на Навутея? Ст. 16.

15. Кой бѣ изпратенъ при Ахава съ една вестъ за наказание? Ст. 17, 18. Какво наказание трѣбваше да постигне Ахава поради участието му

въ престъплението? Ст. 19—22. 24. Какво наказание трѣбваше да сполети Изавель? Ст. 23.

16. Каква обща характеристика на Ахава ни дава Библията? Ст. 25, 26.

Забележка : Въ историята на стария заветъ ние не намираме никакъвъ случай, щото поради лошия животъ на единъ човѣкъ да бѣде изговорена една поужасна присѣда. Изавель бѣше затѣнала тѣй дълбоко, че въ следващето поколѣние бѣше станала пословична поради лошото си влияние и пороченъ животъ. „Продаде себе си“ означава, че Ахавъ е знаялъ точно, кое е доброто, но въ себелюбието и неспособността си, да може да се въздържа въ желанията си, той до известна степенъ продаде наследственото си право, за да може да следва злото и да се предава на страститѣ си презъ кратковременния си земенъ животъ.

17. Какво пощади Ахава отъ личното понасяне на страшното наказание? Въ кои времена трѣбваше да настѣпи наказанието? Ст. 27—29.

10. Урокъ. — 7. Юний 1930.

Пропадането на Охозия; Илия и Елисей.

Ръководна мисълъ : 1. Сол. 4:16 — 18.

Въведение. „Богъ бѣше заповѣдалъ на Илия да помаже другога на своето мѣсто за пророкъ. „Елисея, Сафатовия синъ, ... помажи за пророкъ вмѣсто тебе“, (3 Царе 19:16.) бѣше казалъ той, и съгласно тази заповѣдъ Илия стана и трѣгна да търси Елисея...

Бащата на Елисея бѣше единъ състоятеленъ човѣкъ, единъ човѣкъ, чиято кжца принадлежеше къмъ ония, които и въ онова време на почти всеобщъ отпадъкъ не бѣха преклонили колѣне предъ Ваала. Тѣ имаха единъ домъ, въ който Богъ се почиташе и който

имаше като правило въ всѣкидневния животъ да се държи здраво за вѣрата на стария израиль. Въ такава срѣда бѣше прекаралъ Елисей първитѣ години отъ живота си. Въ тишината и осамотението на полския животъ, кждето постоянно се поучаваше отъ Бога и отъ природата и се намираще подъ възпитателното влияние на полезната работа, той разви въ характера си привычки-тъ на простотата и послушанието спрямо родителитѣ си и спрямо Бога, привычки, които помогнаха да го подготвятъ за високото положение, което по-късно той трѣбваше да заеме.“ (РК. 217 — 221.)

Въпроси.

1. До кого се допита Охозия, Израилевиятъ царь, относно оздравѣването си, когато падна и се нарани? 4 Царе 1: 1, 2.

2. Каква вестъ донесе Илия на неговия пратеникъ относно това престѣпление на Охозия? Ст. 3, 4.

3. Какво съобщиха тѣ на царя? Кого позна Охозия споредъ описанието имъ въ човѣка, когото тѣ бѣха срещнали? Ст. 5—8.

4. Какви три опити направи Охозия? Съ каквъвъ резултатъ? Ст. 9—14. Какво наставление получи Илия? Ст. 15. Какво съобщи той на царя? Ст. 16.

5. Въ каква степенъ се изпълни пророчеството на Илия? Ст. 17, 18.

Забележка. Мистериитѣ на езичеството днесъ се проявяватъ въ тайнитѣ кржжози и събрания, въ тайнитѣ и чудесата на спиритическитѣ медиуми.... Апостолитѣ на почти всички форми спиритизмъ претендиратъ, че притежавали сила на излѣкуване. Тази сила тѣ приписватъ на електрицитета, на магнетизма, на тѣй нареченитѣ симпатетически лѣкувания или на други нѣкакви тайни сили въ човѣшката душа. И има много души, които дори въ днешнитѣ просвѣтлени отъ християнството времена

предпочитатъ да търсятъ лѣчение посрѣдствомъ тѣзи сили, вмѣсто да се довѣрватъ на Божията сила и на познанията на добре обучени лѣкари.“ (Р. К. 210.211.)

6. Върху кого бѣше хвърлилъ Илия дрехата си, когато се върна отъ пустинята? 3 Царе 19: 19—21.

7. Какво се откри после, че Господъ намѣряваше съ Илия? 4 Царе 2: 1.

8. Какво наставление даде Илия на Елисея? Какво му отговори Елисей на това? Ст. 2.

9. Кой дойде при Елисея? Какъвъ разговоръ се завърза между тѣхъ? Ст. 3.

10. Кжде и по какъвъ начинъ се повтори тази случка и този разговоръ? Ст. 4—6.

11. Кой гледаше отъ далечъ, когато Илия и Елисей стояха на брѣга на Йорданъ? Ст. 7. Какво направи Илия? Съ какъвъ резултатъ? Ст. 8.

12. Какво помоли Елисей Илия, следъ като преминаха Йорданъ? Ст. 9. Какъвъ отговоръ получи той отъ него? Ст. 10.

Забележка: — „Елисей не се помоли за свѣтска слава или за високо положение между земнитѣ голѣмци. Но той поиска голѣма мѣрка отъ духа, който Господъ бѣше далъ тѣй щедро на оня, когото сега искаше да отличи чрезъ преобразяване. Той знаеше, че само духътъ, който почиваше върху Илия бѣше, който го правѣше способенъ да заеме между израиля мѣстото, за което го бѣше призвалъ Господъ. Затова той помоли: „Моля, нека бжде въ мене двоенъ дѣлъ отъ духа ти.“ (РК., 210. 211.)

13. Какво стана по пжтя, докато тѣ още се разговаряха помежду си? Ст. 11.

Забележка: — „Илия бѣше образецъ на светиитѣ, които въ времето на Христовото пришествие на земята ще бждатъ заварени живи и ще бждатъ преобразени въ една минута, въ мигъ на око, при последната тржба (1 Кор. 15:51, 52), безъ да сж вкусили преди това

смъртта. Понеже представлява ония, които ще бждатъ тъй преобразени, Илия можа, малко време преди завършването на Христовата поучителна служба на земята, да се яви заедно съ Мойсея отстриани до Спасителя на планината на преображението.“ (РК., 227.)

14. Какво извика Елисей, когато видѣ Илия да се възнася на облацитѣ? Какъ се отнесе той къмъ това? Ст. 12.

15. Какво остави Илия да падне, когато се възнасяше къмъ небето? Какво направи Елисей съ него? Ст. 13. Какво чудо извърши той сега? Ст. 14.

16. Какво символизира преобразяването на Илия? 1. Сол. 4:16—18.

17. Какъ се отнесоха синоветѣ на пророцитѣ къмъ Елисея? Защо? Ст. 15.

Забелжка: — „Когато Господь въ провидѣнието си намѣри за добре да отнеме отъ дѣлото си такива, на които е далъ мъдрость, той дава на тѣхнитѣ наследници помощъ и сила, когато тѣ търсятъ отъ него помощъ и ходятъ по неговитѣ пѣтища. Дори тѣ могатъ да бждатъ по-мъдри отъ своитѣ предшественици; понеже тѣ могатъ да извлѣкатъ полза отъ тѣхнитѣ опитности и да избѣгнатъ тѣхнитѣ грѣшки.“ (РК, 228.)

18. Какво друго доказателство получиха жителитѣ на Йерихонъ за призванието на Елисея? Ст. 19—22.

11. Урокъ. — 14. Юний 1930.

Елисей и сунамката; духовното ядене; чудесното нахранване.

Ръководна мисль: Йоанъ 5:25.

Въведение: „Елисей бѣше единъ нѣженъ и любезенъ човѣкъ; но че можеше да бжде и строгъ, той доказа чрезъ постѣпката си по пѣтя за Ветилъ, когато

безбожнитѣ младежи, които бѣха дошли отъ града, му се подиграваха.“ (3. 235.)

Макаръ и по-нататѣкъ да проявяваше решителностъ, все пакъ неговата готовностъ за услуги, съ която той служеше на всички слоеве, даваше да се разбере, че доброта и любовъ бѣха основнитѣ принципи на неговата сжщностъ. Опитноститѣ съ вдовицата, съ сунамката, съ отровното ядене и съ стотѣ, които той нахрани презъ време на глада по такъвъ чудесенъ начинъ, сзидетелствуватъ, че неговиятъ животъ бѣше посветенъ въ служба на човѣцитѣ.

Въпроси :

1. Съ каква молба дойде единъ день една отъ женитѣ на пророческитѣ синове при Елисея? 4. Царе 4:1.

2. Какъвъ въпросъ зададе Елисей на жената? Какво отговори тя? Ст. 2.

3. Какво наставление ѝ даде Елисей? Ст. 3. Какво трѣбваше да направи тя съ пълнитѣ сждове? Ст. 4.

4. Какво стана, когато тя изпълни поржчката на пророка? Ст. 5—7.

5. Каква покана бѣ отправена до Елисея, когато той минаваше презъ сунамската земя? Ст. 8.

6. Какво бѣше забелязала жената у него? Ст. 9. Затова какво свое намѣрение съобщи тя на мжжа си? Ст. 10. Какъ прие Елисей предложено гостоприемство? Ст. 11.

7. Какъ се опита Елисей да възнагради това семейство за неговото гостоприемство? Ст. 12, 13.

8. Кое сърдечно желание на жената се изпълни споредъ предсказанието на Елисея? Ст. 14—17.

9. Кое причини смъртъта на момчето. Ст. 18—20. Какво направи майката съ него, когато то умрѣ на ржцетѣ ѝ? Ст. 21.

10. Какво помоли тя сега мъжа си? Къде намери тя Елисея? Ст. 22—25.

Забележка. — Пътът от Сунам до най-близкия склон на Кармил е около 30 км.

11. Какво поиска да узнае Елисей за нея чрез Гиезия? Какъ показва сунамката нежеланието си да сподели скръбта си със слугата? Ст. 26. Какво направи тя, когато дойде при Елисея? Ст. 27. Какъв въпрос зададе тя на пророчка най-после, след дълго мълчание? Ст. 28.

Забележка. — Изглежда, че жената дори при Елисея не може лесно да се реши да каже: Синът ми умря. Нейните думи, според ст. 28, звучат като един упрек. Елисей, обаче, веднага схвана положението.

12. Каква поръчка даде Елисей на Гиезия, когато чу за нещастieto? Ст. 29. Какъ се отнесе жената към това и какво постигна тя с това? Ст. 30.

13. Какъв успех има Гиезия при изпълнението на получената от Елисея поръчка? Ст. 31. Какво направи Елисей, когато дойде при сунамката? Ст. 32—34.

14. Какво стана, когато Елисей легна втори път върху момчето? Ст. 35. Кого накара той да повикат? Ст. 36. Какво направи майката? Ст. 37.

15. За кои Исусови думи трябва да си спомним ние при разглеждането на това чудо? Йоанъ 5:25.

Забележка. — „Тъй бѣ възнаградена вѣрата на тази жена. Христосъ, животодателътъ ѝ, върна сина ѝ. И неговитѣ вѣрни ще бждатъ по сщия начинъ възнаградени, когато при пришествието му смъртъта изгуби жилото си, и гробътъ победата си, за която винаги е претендиралъ. Тогава Той отново ще повърне на своитѣ раби децата, които смъртъта имъ е била отнела.“ (РК., 239.)

16. Каква друга опитност доказва, че Ели-

сей разполагаше съ сила отъ горе? Ст. 38—41.

Забележка. — „Подобно на Спасителя на човѣчеството, чийто образецъ бѣше, и Елисей въ проповѣдничеството си свързваше дѣлото на лѣкуване съ това на поучението. Вѣренъ и неуморимъ, Елисей презъ времето на своята продължителна и успѣшна дейность се стремѣше да подпомага за напредъка на важното, вършеното чрезъ пророческитѣ училища възпитателно дѣло. Съ Божията помощъ неговитѣ думи на поучение, които той отправяше къмъ събранитѣ около него множества отъ сериозни младежи, благодарение на продължителното влияние на Светия Духъ, а понѣкога и на несъмненитѣ доказателства за неговия авторитетъ като чадо Божие, получаваха още по-голѣма сила.

При едно отъ неговитѣ посещения въ училището въ Галгалъ се случи, че той направи отровното ястие годно за ядене.“ (РК., 240.)

17. Кое чудо, което Елисей направи по времето на глада, показва сжщо неговото божествено призвание? Ст. 42—44.

Забележка. — „Едно по-пълно съзнание за интимното отношение, въ което Богъ стои къмъ ония, които е изкупилъ чрезъ пожертвуването на Сина си, както и една по-голѣма вѣра въ неудържимия напредъкъ на неговото дѣло тукъ на земята образуватъ голѣмата нужда на днешната църква. Никой не бива да си пропилява времето въ оплаквания, че имало отъ толкова малко мѣста помощъ. Изгледътъ може да бжде много малко обещаващъ, обаче решително действие и упование въ Бога могатъ да създаватъ достатъчно помощни източници. Дарбата, която Му се предлага съ благодарность и съ молитва да я благослови, Той ще увеличи сжщо тъй щедро, както благослови храната, която бѣ раздадена на пророческитѣ синове и на изморения народъ.“ (РК., 241—243.)

12. Урокъ. — 21. Юний 1930 г.

Нееманъ отъ Сирия.

Ръководна мисълъ: Псаломъ 103: 2, 3.

Въведение: „Венададъ, сирийскиятъ царь, бѣше победилъ израилевата войска въ сражението, въ което и Ахавъ намѣри смъртъта си. Отъ онова време сирийцитѣ постоянно водѣха погранични борби съ израиля, и при едно отъ нападенията тѣ бѣха пленили съ себе си и едно младо момиче, което презъ време на пленничеството си въ страната бѣше оставено на служба при Неемановата жена. Макаръ че това момиче като робиня се намираше далечъ отъ родината си, то все пакъ бѣше една свидетелка за Бога, като несъзнателно изпълни Божието намѣрение, за която целъ той бѣше избралъ и израиля като свой народъ.“ (РК., 244.)

Въпроси.

1. На кой сирийски владѣтель даде Богъ презъ днитѣ на Елисея сила да освободи своята страна Сирия отъ неприятелитѣ си? Отъ какво тѣлесно зло страдаше той? 4. Царе 5:1.

Забележка. — „Понеже чрезъ него Господь бѣ далъ избавлението на Сирия.“ Този обикновенъ изразъ ние можемъ да разберемъ само когато размислимъ, че тукъ се касае за една победа надъ Ахава, безбожния израилевъ царь, чиято погибелъ, заедно съ погибельта на цѣлия му домъ, бѣ предсказана отъ единъ отъ Божиитѣ пророци.

2. Кои измежду пленниците, които сирийцитѣ бѣха взели, сж особено споменати? Кжде работѣше младото момиче? Ст. 2.

3. Какво каза момичето, подбудено отъ своето детско съчувствие, на своята господарка? Ст. 3. Кому бѣха предадени думитѣ на момичето? Ст. 4.

Забележка. — „Поведението на плененото момиче, както и обноситѣ му въ езическата кѣща, сѣ едно красноречиво доказателство за ранното му, добро родителско възпитание. Нѣма по-висша задача отъ тази, която е повѣрена на бащитѣ и майкитѣ за отглеждането и възпитанието на децата имѣ. Задачата на родителитѣ е да създадатъ основата за тѣхнитѣ привички и характери. Чрезъ примѣра и поученията си тѣ въ голѣма степенъ влияятъ за бждещето на децата си. . .

Родителитѣ на онова еврейско момиче, когато сѣ го поучавали за Бога, не сѣ знаели нищо за това, каква щѣше да бѣде неговата участъ. Въпрѣки това, тѣ вѣрно сѣ изпълнявали дълга си, докато тѣхното дете сега, намирайки се въ дома на сирийския началникъ, даде свидетелство за Бога, когото се бѣше научило да почита.“ (РК., 245. 246.)

4. Какво предложение направи царьтъ на Неемана, когато чу за пророка въ израиль, чийто Богъ можелъ да лѣкува болни? Ст. 5.

5. До кого изпрати Нееманъ най-напредъ пратеницитѣ си? Ст. 6. Какъ бѣха посрещнати тѣ отъ израилевия царь? Ст. 7.

6. Каква вестъ изпрати Елисей на царя, когато чу за неговата трудность? Ст. 8.

7. Кѣмъ кого се отправи сега Нееманъ? Ст.

9. Какво наставление получи той отъ Елисея? Ст.

10. Какъ го прие той? Какви мисли го ржководѣха при това? Ст. 11, 12.

8. Какъ бѣ укротенъ гнѣвътъ на сирийския началникъ? Ст. 13. Каква бѣше последицата отъ неговото послушание? Ст. 14.

9. Какво съзнание събуди това излѣкуване у Неемана? Какво предложи той на Елисея? Какъ се отнесе той кѣмъ това? Ст. 15, 16.

Забележка: „Столѣтия следъ излѣкуването на Неемана Спасителътъ посочи на неговата чудесна вѣра

и я препоръча като образец за всички, които искатъ да служатъ на Бога. „Много прокажени имаше въ израиль въ времето на пророкъ Елисея“, каза Спасителътъ, „но никой отъ тѣхъ не бѣше очистенъ, а само сириецътъ Нееманъ“. (Лука 4 : 27.) Богъ пренебрегна многото прокажени въ израиль, понеже тѣхното невѣрие имъ затваряше вратата за всѣко добро. Тѣй единъ езически благородникъ, който оставаше вѣренъ на убеждението си за право и неправо и чувствуваше, колко много се нуждаеше отъ помощъ, бѣше въ Божиитѣ очи по-достоеенъ да получи неговото благословение, отколкото страдащитѣ въ израиля, които не оценяваха достойно и пренебрегваха предлаганитѣ имъ отъ Бога привилегии. Богъ действува за такива, които умѣятъ да ценятъ неговитѣ благословения и обръщатъ внимание на свѣтлината отъ небето.“ (РК., 252, 253.)

10. Какъвъ въпросъ зададе Нееманъ на Елисея? Ст. 17. Въ кое нѣщо моли той за съветъ? Ст. 18. Какъвъ отговоръ получи той? Ст. 19.

Забележка : Тѣкмо това е ядката на Неемановото изповѣдание, че той не само се обръща отъ политеизъмъ въ монотеизъмъ (отъ вѣра въ много богове въ вѣра въ единъ богъ), но той признава Бога, който се е засвидетелствувалъ и открилъ на израиля, като единствения живъ Богъ. Затова и страната, която Богъ е обещалъ и далъ на този народъ, е за него свята Божия земя . . . и затова той иска да си вземе прѣстъ отъ тази земя, за да жертвува върху нея на Бога. Тѣй че той не размѣня единъ мѣстенъ или националенъ Богъ съ другъ, но заявява, че Йеова е първиятъ и последниятъ, и освенъ Него нѣма другъ богъ (Исаия 44 : 6), че Нему принадлежи цѣлата земя (Изходъ 19 : 5), и че този единственъ Богъ е избралъ израилевия народъ за избавлението на всички народи и му се е открилъ и засвидетелствувалъ. . . За невѣрния, клатушкащъ се на две страни израиль, който е ималъ несравнимо повече

опитности за силата и славата на своя Богъ, отколкото имаше Нееманъ, това изповѣдание бѣше сжщо тъй много изобличително, както и предупредително и напомнително.“ (Dr. Bährs Bibelwerk, S. 291.)

11. Какво решение взе въ себе си Гиезия, служителтъ на Елисея? Ст. 20. Опиши изпълнението на този планъ. Ст. 21—24.

12. Какво попита Елисей Гиезия, когато този се върна? Какво отговори Гиезия? Ст. 25.

13. Кой Елисеевъ въпросъ открива, че Гиезиевото престѣпление бѣше известно на пророка? Какъвъ упрѣкъ направи той затова на своя слуга? Ст. 26.

14. Какъ бѣ наказана неговата алчностъ? Ст. 27.

Забележка : „Извънредно сериозни сж поученията, които могат да бждатъ извлѣчени отъ тази опитностъ на единъ човѣкъ, комуто сж били дадени високи и святи привилегии. Постѣпката на Гиезия можеше да постави единъ камѣкъ на препрѣване по Неемановия пѣтъ, въ чието сърдце едва преди малко бѣ огрѣла чудесна свѣтлина, която го бѣше настроила благоприятно за служба на живия Богъ. За извършената отъ Гиезия измама не можеше да има никакво извинение, и тъй той остана до смъртъта си прокаженъ, проклетъ отъ Бога и избѣгванъ отъ своитѣ съчовѣци.“ (РК., 252.)

15. Коя благодарностъ на псалмиста трѣбва да бжде въ всѣко време и наша? Пс. 103:2, 3.

13. Урокъ. — 28. Юний 1930 г.

Плаващата сѣкира; пропаданието на сирийцитѣ; обсадата на Самария.*Ръководна мисълъ: Псаломъ 34 : 7.*

Въведение : „Елисей, който още презъ време на Ахавовия животъ бѣше призванъ за пророкъ, трѣбваше да преживѣе много промѣни, които станаха въ Израилевото царство. Презъ време на управлението на сирийския царъ Азаилъ, който бѣше помазанъ за това, да бжде единъ бичъ за отклонилия се народъ, надъ израиля налиташе сждба следъ сждба. Строгитѣ мѣрки на въведената отъ Илия реформация пѣкъ имаха за последица, че цѣлиятъ Ахавовъ домъ бѣше избитъ. А въ по-нататъшнитѣ борби противъ сирийцитѣ Йоасъ, Ииувиятъ наследникъ, изгуби нѣкои отъ градоветѣ, които лежаха отгатъкъ Йорданъ. Известно време изглеждаше, като че ли сирийцитѣ бѣха завладѣли цѣлото царство. Но започнатата отъ Илия и продължена отъ Елисея реформация бѣше накарала мнозина да питатъ за Бога. Олтаритѣ на Ваала бѣха изоставени, и ония, които искаха да служатъ на Бога отъ цѣло сърдце, започнаха бавно но сигурно да изпълняватъ въ живота си неговия планъ.“ (РК., 254.)

Въпроси.

1. За какво помолиха пророческитѣ синове Елисея, когато жилищата имъ бѣха станали много малки? 4 Царе 6 : 1 — 3. Кжде отидоха тѣ? Съ каква целъ? Ст. 4.

2. Какво се случи между това, докато тѣ сѣчаха дърва? Защо тази злополука бѣше особено неприятна? Ст. 5. Какъ получиха тѣ отново сѣкирата? Ст. 6. 7.

Забележка. — Богъ се грижи и за малки нѣща, отъ

които се нуждаятъ неговитѣ чада. Космитѣ на главитѣ имъ сж преброени, и той знае дори когато едно врабче пада отъ покрива. Тукъ загубването на една съкира, взета въ заемъ, трѣбваше да даде случай за едно чудо. Богъ допуска всѣки день да ставатъ чудеса, но ония, за които тѣ ставатъ, най-често не имъ обръщатъ внимание. Задъ всичко, което служи за благополучието на Неговитѣ чада, стои Той като любящъ Баща. Ние твърде често пренебрегваме да виждаме Божията грижа и да му благодаримъ за неговата закрила.

3. Какъвъ планъ си състави сирийскиятъ царъ относно единъ воененъ походъ срещу израиля? Ст. 9.

4. Какво се усъмни сирийскиятъ царъ въ своитѣ хора, когато израилскиятъ царъ не падна въ неговата примка? Ст. 10,11. Какво узна той отъ тѣхъ? Ст. 12.

5. Какво предприе сирийскиятъ царъ, за да хване Елисея? Ст. 13,14.

6. Какво завладѣ слугата на пророка, когато той съгледа сирийскитѣ войски? Ст. 15. Какво прояви Елисей, обаче, въпрѣки това положение? Ст. 16. За какво помоли той? Съ какъвъ успѣхъ? Ст. 17.

Забележка. „Между Божия рабъ и тѣлпата въоржени неприятели се намираше едно множество небесни ангели. Тѣ бѣха слѣзли съ голѣма мощъ, но не за да погубватъ, нито пъкъ да изискатъ насилствено почитание, а за да закрилятъ слабитѣ, безпомощни слуги на Господа.

Испаднатъ ли Божиитѣ чада въ трудно положение и изглежда ли положението имъ почти безизходно, тѣ трѣбва да се оставятъ на Господа.“ (РК. ,257.)

7. Какво заключение възъ основа на Писанието можемъ да извлѣчемъ ние отъ тази история? Пс. 34:7.

8. За какво се моли Елисей на Господа, когато неприятелитѣ се приближиха къмъ него? Какъ бѣ отговорено на неговата молитва? 4. Царе 6: 18.

9. Кжде отведе Елисей неприятелитѣ? Ст. 19, 20. Какво искаше да направи израилскиятъ царь? Ст. 21. Какво посѣветва Елисей? Ст. 22. Каква последица имаше това за израиля? Ст. 23.

10. Въ какво ужасно положение изпадна градътъ Самария презъ време на обсадата отъ Венадата, сирийския царь? Ст. 24—29.

11. Какъ подеждува тази опасностъ на израилския царь? Ст. 30. Кой бѣше виновенъ за нея, споредъ неговото мнение? Ст. 31. Какъвъ планъ скрои той противъ Елисея? Ст. 32, 33.

12. Каква вестъ предаде Елисей на царя, който бѣше последвалъ слугата си въ дома на пророка? 4 Царе 7:1.

13. Какво отвърна съновникътъ, на чиято ржка се подпираше царътъ? Какъвъ отговоръ даде Елисей? Ст. 2.

Забележка: — Твърде често мъже и жени, които въ сжщностъ би трѣбвало да бждатъ първи, когато се отнася да дарятъ внимание на върни Божи пратеници, започватъ да се съмняватъ сжщо като оня съновникъ, на чиято ржка се подпираше царътъ. Бърза гибелна присжда дойде надъ този невѣрващъ съновникъ, тъй както пророкътъ я бѣше предсказалъ.

14. Кой реши да тури край на сжществуванетоъ си отвънъ градскитѣ стени? Ст. 3. До какво заключение дойдоха тѣ презъ време на обсадата и глада? Ст. 4.

15. Какъ завариха тѣ лагера на сирийцитѣ? Ст. 5. Какво бѣше предизвикало тѣхното бѣгство? Ст. 6, 7.

16. Какво направиха прокаженитѣ, когато на-мѣриха лагера пѣленѣ съ плячка? Ст. 8. Какво решение взеха тѣ, следѣ като бѣха скрили една часть отъ плячката? Ст. 9.

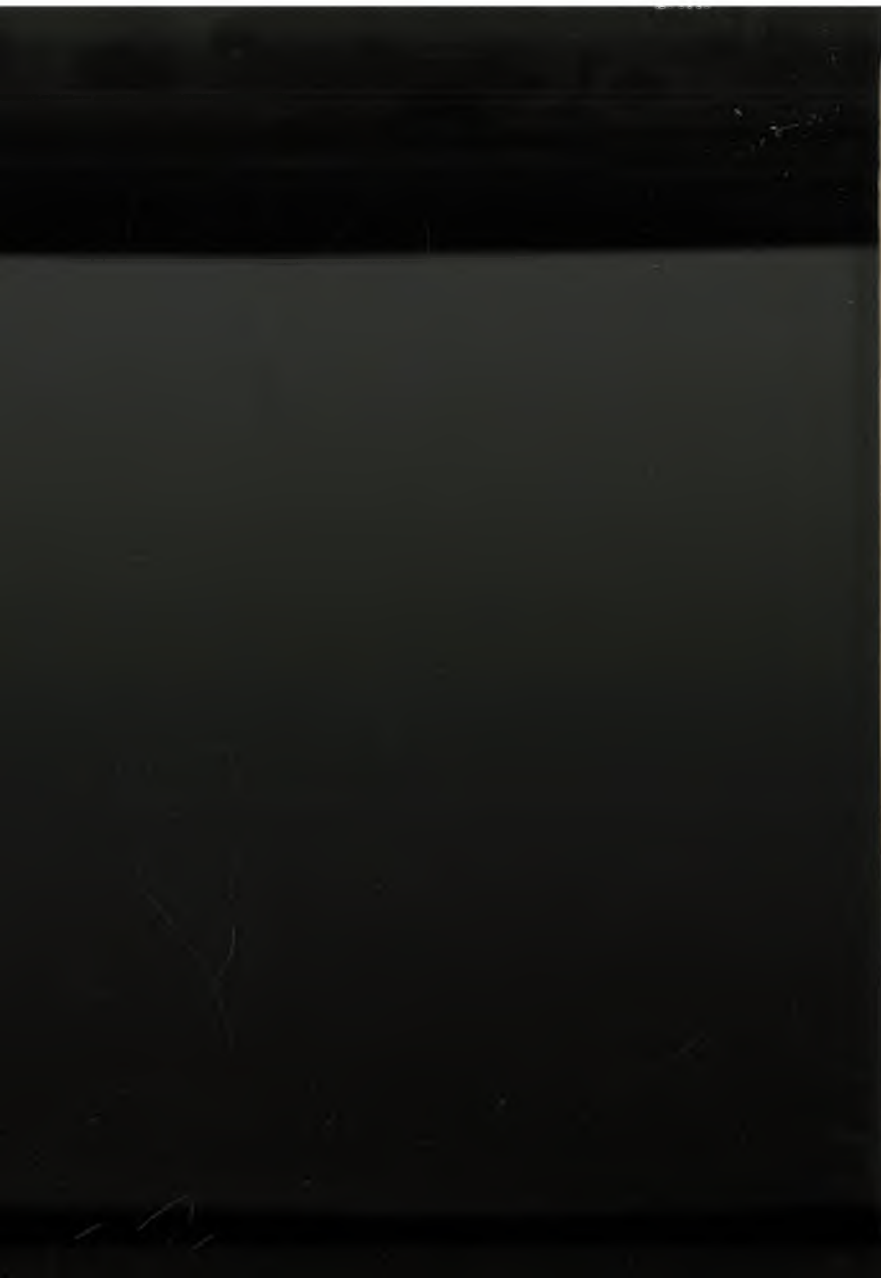
Забележка. — Следѣ като прокаженитѣ най-напредъ се опитаха сами да се подкрепятъ, най-после у тѣхъ се събуди и чувството на отговорностъ за гладувация градъ и за царския дворъ. И въ духовния животъ ние срѣщаме подобни обстоятелства. Много християни се задоволяватъ съ това, да получаватъ временни и духовни блага отъ Бога, но какъ лесно забравятъ тѣ, какъвъ е дългътъ на християнина, а именно, да сподѣлятъ полученитѣ благословения и съ ония, които се намиратъ въ още по-голѣма нужда. Водата на едно езеро, което има притокъ, но не изтича отъ никжде, плесенява, и вмѣсто освѣжителенъ източникъ, то става източникъ на опасностъ. Единъ християнинъ, който само получава, но не дава, сжщо става една опасностъ за другитѣ, понеже „когато души тѣ не се привличатъ къмъ Христа, тѣ подъ влиянието на една гола, само по форма религия ставатъ постепенно невъзприемчиви за внушенията на истината.“ (Testimonies on Sabbath School Work, p. 49.)

17. Какъ стигна вестъта на прокаженитѣ до царя? Ст. 10, 11. Какво заключи царътъ отъ това? Ст. 12. Какво направи той най-после? Ст. 13, 14.

18. Какво положение на работитѣ завариха пратеницитѣ? Ст. 15. Кое пророчество се бѣше напълно изпълнило съ това? Ст. 16.

19. Кжде отпрати царътъ съновника, който не повѣрва на Елисеевото предсказание? Каква опитностъ трѣбваше той да направи? Ст. 17—20.

Забележка: — „Ще видишъ съ очитѣ си, но нѣма да ядешъ отъ него. Невѣрващитѣ и безбожнитѣ ще видятъ единъ день града на изкупенитѣ и изпълнението



на основанитѣ имѣ на Божиитѣ обещанія надежди и на копнежа имѣ за една по-добра страна. Вънѣ отъ града (Откр. 20:9) между множества на изгубенитѣ ще бждатъ ония, чиито очи ще видятъ онова, което сж изгубили вследствие невѣрието. Но всички биха могли да бждатъ между ония, на които ще се даде наследство между всичкитѣ светии.“ (Деян. 20:32.)

Днешнитѣ дарби отиватъ за дѣлото
въ източна и западна Африка.

„Богъ люби оногова, който драго-
волно дава“. II Кор. 9:7.